

**ሁለት ጦርነቶች፤ (ክፍል አንድ)
(ያልተጻፈ ታሪክን ለመዘከር)**

አንዱ ዓለም ተፈራ

September 21, 2017 05:43

እሁድ፤ መስከረም ፯ ቀን ፳ ፻ ፲ ዓመተ ምህረት (9/17/2017)

ታሪክን የሚጽፉትና የሚጻፉት፤ አጥቂዎች ናቸው ይባላል። ዕውነትም ናቸው። ቀለሙን፣ ወረቀቱን፣ ብዕሩን ከነጻሐፊውና ከማሰራጨት ጉልበቱ ጋር ባለቤቶቹ እነሱ ነውና! አርበኝነት ግን የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። ጀግንነትም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። ቆራጥነትም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። ድፍረትም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። ልቦ ሙሉነትም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። ሞት አይፈሬነትም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። የጥይት ጋጋታን መጋፈጥና ከጎኑ ላለው ጓዱ ቀድሞ መጋፈጥም የአጥቂዎቹ የግል ንብረት አይደለም። አጥቂ መሆንና አለመሆን፤ ከነዚህ የግለሰብ አስተዋፅዖዎች በተጨማሪ፤ ወሳኝ የሆኑ ብዙ ሌሎች ክንውኖች አሉ። የጦር ሜዳው ተጋድሎ ሌላ ነው። የአጠቃላይ ትግሉ ስኬቱ ደግሞ ሌላ ነው። ምሳሌ ይሆኑ ዘንድ፤ የሁለት ጦርነቶችን ውሎ፤ ባጭሩ አከታትዬ አቀርላችኋለሁ። ላሁኑ መግቢያቸው ይኸውና።

ስለጦርነቶች፤ በጦር ሜዳ የዋሉ ብቻ መጻፍ ቢፈቀድላቸው፤ የተከታይ ጦርነቶች ቁጥር ከግማሽ በላይ በጣም ያንስ ነበር። እኒህ ቢጽፉትና ሲጽፉት፤ የፈሰሰው ደም ትንፋግ ይሰነፍጣቸዋል። የተሰበረው አጥንት ቆሞ ይወጋቸዋል። የጠፋው ንብረት፤ የተበተነው ቤተሰብ፤ በአእምሯቸው የተጻፈው ታሪክ፤ በምንም መንገድ ጦርነትን እንዲያሞግሱ፤ እንዲያደንቁና ወርቅ እንዲቀበሉት አይፈቅድላቸውምና! ጦርነትን እንደ ጦርነት ያቀርቡታልና! ጦርነት፤ በአንዲት አጭር በክንውን የተጠቀጠቀች ወቅት፤ ወጣቶች አድገው አርጅተው ዕድሜያቸውን ጨርሰው ሕይወታቸው የሚያበቃበትና ወደ ምድር አፈር ሊሆኑ የሚገቡበት ሁኔታ ነው። ሲኒማን ለሚያዩ፤ የተሞላውን ተኩስ ልውውጥ ሲያደምጡ፤ ያደንቃሉ።

በጦርነት የዋሉ ግን፤ ተኩስ ሲሰሙ አብሮ የሚመጣ ሰቅዞ የሚይዝ ትዝታ፤ በደም የተጨማለቀ ቀፋፊ ሺፋን ዓይኖቻቸውን ይጋርደዋል። በጦርነት ለዋሉ፤ ጦርነት አልፏል ብለው የሚረሱት ጉዳይ አይደለም። ይልቁንም ለቀሪ ሕይወታቸው የማይጨረስ የቤት ሥራ የሠጣቸው አዛዦቻቸው ነው። ማንነትን ከመኖር ትርጉም ጋር፤ ደጋግሞ ይጠይቃቸዋል። ማለቂያ የለውም። ማለቂያው መቃብር ሲወርዱ፤ በላያቸው ላይ የሚጫነው አፈር ብቻ ነው። የትምህርት ቤት ጓደኞቹ፤ አብሬያቸው የኖርኩ ጓደኞቹና የትግል አጋሮቹ፤ የአሰብ ተፈሪዎቹ ሰይፉ ጠናና እየብ ጠና፤ በያንዳንዱ ሌሊት፤ ገጽታቸው በፊቱ ሕያው ይሆንብኛል። የሰንዳፋው ወታደር እንዳለና ማይጸብሪ የቀረው ነመራ፤ ፊታቸው መንገዴን ይዘጋዋል። ጦርነት፤ በቦታው ለዋሉበት ሁሉ፤ በጎን አጥንት እንደተሰካ ጦር አብሮ የሚኖር ሀቅ ነው።

ማንኛውም ጦርነት ወጣቶችን ይማግዳል፤ የጥይት ጋጋታን ያስተናግዳል፤ እናም በሌሊቱ ድፍን ጨለማ፤ ጥይቶችን እያቀላና እያበራ ሀገሩን ያሸቆጠቁጣል። የከባድና ቀላል መሳሪያዎች እሩምታ ጀርን ሳይጋበዙ ይኸገንደጎዱበታል። የልብን የድፍረትና የማንነት ጥያቄ ደጋግመው ትርታውን አጅቦው ይጠይቁታል። ደም ይቀዳል። አጥንት ይሰበራል። ያለ የነበረ ይሆናል። ስቃይ አየሩን ይሞላል። እናትና አባት ቢጠሩ አይሰሙም። በዚያ ቦታ የሰው ሕይወት ሳይሆን፤ የነገ የነብረተሰብ ሂደት ይወሰናል። ያ ነው ጦርነት።

እኒህ የመርጥኳቸው ሁለቱ ጦርነቶች፤ የኢትዮጵያ ሕዝባዊ አብዮታዊ ሠራዊት አባል ሆኜ፤ የተሳተፍኩባቸው ብቻ ሳይሆኑ፤ ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው የጦርነትን ምንነት የሚያሳዩ ናቸው። ይህ የግል ታሪክ አይደለም። ይህ አብረውኝ የነበሩ

የኢትዮጵያ ሕዝባዊ አብዮታዊ ሠራዊት ታጋዮች ታሪክ ነው። ድርጅቱ ለድል ስላልበቃ፤ ሐውልት ሳይቆምለት፤ ታሪኩ እንዲነበብ፤ ሳይጻፍና ለሕዝቡ የመቅረብ ዕድል ሳያገኝ ቆይቷል። ተመራማሪዎች ለወደፊቱ ብዙ ይጽፋሉ። እኔ በሕይወት እያለሁ ይህን ትዝታዬን ማካፈል ግዴታ አለብኝ። እዚህ ላይ የማሰፍረው፤ ያንን ግዴታዬን ለመወጣት ሳይሆን፤ አጉል በአጥቂዎቹ እነሱን በሚያንቀለጵጵስ መንገድ ተዛንፎ የተጻፈውን ለማስተካከል ነው። ከነኝህ ሌላ ብዙ የተሳተፍኩባቸው ጦርነቶች ነበሩ። በምንም መንገድ ቢሆን የከፉና የረዘሙ፣ የቆሰልኩባቸውና የቅርብ የሆኑኝን ያጣሁባቸው፤ ነበሩ። ሁሎችን በዝርዝር ልግለጥ ማለት፣ አሜሪካ ገብቶ እያንዳንዱን ከተማ ልይ ማለት ነው። የአሜሪካ ከተሞች አንዱን ካዩ ሌሎቹን በሙሉ ዓዩ ማለት ይቻላል። በሺዎችና በመቶ ሺዎች የሚቆጠሩ መሸከርከሪያዎችን የሚያስተናግዱ፤ ያባይን ጠመዝማዛ ሸለቆዎች የሚመስሉ መስፈንጠሪያ አውራ ጎዳናዎች፣ የደምቢያን ተራሮች የሚያስንቁ ሕንፃዎች፣ ካንድ እናት የተወለዱ የተለያዩ ልጆቿን የሚመስሉ የሰዎች መኖሪያ ቤቶች ናቸው። የዎልኩባቸውም ጦርነቶች እንዲሁ፤ ጓዶቹ የተሰውበት፣ የጥይት ጋጋታ የበዙባቸው፤ ደምና ስቃይ የተንደቀደቁበባቸው፣ የወጡ በሙሉ፤ ሲወጡ እንደነበሩ ሞልተው ያልተመለሱባቸው ነበሩ። ስለዚህ ስለሁለቱ ስናገር፤ ስለዎልኩባቸው ጦርነቶች በሙሉ ነው።

የመጀመሪያውን ከዚህ ከመግቢያው በማስከትለው ሁለተኛው ክፍል ሳቀርበው፤ ሁለተኛውን ደግሞ ከዚያ በሚከተለው በሶስተኛው ክፍል አቀርበዋለሁ። የመጀመሪያው ጦርነት፤ ለኔ በመጀመሪያ ጊዜ በትልቅ ጦርነት ላይ የዋልኩበት፤ አዳርቃይ ከተማ አጠገብ፤ የአባ ማር/የማይልሃም ጦርነት ነው። በዚያ ቦታ ከደርግ ሠራዊት ጋር፤ ጥቅምት ፲ ፱ ፻ ፸ ዓመተ ምህረት፤ ፊት ለፊት የተጋጠምንበት ነበር። ሁለተኛው ደግሞ ወልቃይት ሸረላ ላይ በ፲ ፱ ፻ ፸ ፫ ዓመተ ምህረት፤ ተከዜን ተሻግሮ ከመጣው የትግራይዎች ነፃ አውጪ ግንባር ሠራዊት ጋር ያደረግነው ጦርነት ነው። እንግዲህ በሶስት ክፍል ለያይቼ የማቀርበው፤ ትንሽ ትንሹን ለማንበብ ይረዳችኋል የሚል ዕምነት ይገኛል ነው። የመጀመሪያውን ጨርሳችኋል፤ ሁለተኛውን አስከትዬ አቀርብላችኋለሁ።